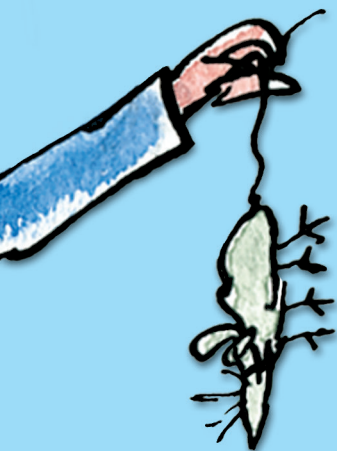

Ο Νο 1
παραμυθάς
στον κόσμο

ROYAL DANIEL

ΑΤΟΡΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΟΥΕΝΤΙΝ ΜΠΛΕΪΚ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ΒΟΥ
Από τις Εκδόσεις Puffin, ΗΠΑ 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγόρι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Roald Dahl Nominee Ltd., 1984
© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2416-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2417-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ROALD DAHL ΑΙΟΠΙ

Μετάφραση:
Σοφία Γρηγορίου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΛΟ.

Ο Ρόαλντ Νταλ ήταν κατάσκοπος, δεινός πλότος μαχητικών αεροσκαφών, ιστορικός της σοκολάτας και ιατροφαρμακευτικός εφευρέτης. Ήταν επίσης ο συγγραφέας του *Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο σοκολάτας*, του *Ματίλντα*, του *ΜΦΓ* και πολλών άλλων εξαιρετικών ιστοριών. Παραμένει ο Νο 1 παραμυθάς του κόσμου.

Ο Ρόαλντ Νταλ έχει πει:

«Αν κάνεις καλές σκέψεις, θα φέγγουν το πρόσωπό σου σαν ηλιαχτίδες και θα φαίνεσαι πάντοτε όμορφος».

Εμείς πιστεύουμε στις καλές πράξεις

και γι' αυτό τον λόγο το 10% των δικαιωμάτων του Ρόαλντ Νταλ* διατίθεται σε φιλανθρωπικά ιδρύματα. Έχουμε υποστηρίξει σκοπούς όπως εξειδικευμένο νοσηλευτικό προσωπικό για παιδιά, επιδόματα για οικογένειες σε ανάγκη και πρόσβαση στην εκπαίδευση για όλους. Σας ευχαριστούμε για την πολύτιμη βοήθειά σας να συνεχίζουμε αυτό το εξαιρετικά σημαντικό έργο.

Μάθετε περισσότερα στο roalddahl.com.

Το Ευαγές Ίδρυμα Ρόαλντ Νταλ (Roald Dahl Charitable Trust) είναι ένα καταχωρισμένο φιλανθρωπικό ίδρυμα του Ηνωμένου Βασιλείου (με αριθμό μητρώου 119330).

* Τα έσοδα καθαρά από κρατήσεις τρίτων.

*Για την Άλφχιλντ, την Έλζε, την Άστα,
την Έλεν και τον Λούις*

Περιεχόμενα

Σημείο εκκίνησης	13
Μπαμπάς και μαμά	15
Νηπιαγωγείο, 1922-1923 (ηλικία 6-7)	26
<i>Καθεδρικό Σχολείο του Λάνταφ, 1923-1925 (ηλικία 7-9)</i>	<i>31</i>
Το ποδήλατο και το μαγαζί με τα ζαχαρωτά.....	33
Η μεγάλη σκευωρία του ποντικιού	43
Ο κύριος Κουμπς	47
Η εκδίκηση της κυρίας Πράτσετ	56
Διακοπές στη Νορβηγία	64
Το μαγικό νησί.....	72
Επίσκεψη στον γιατρό.....	81
<i>Σεντ Πίτερ, 1925-1929 (ηλικία 9-13)</i>	<i>85</i>
Η πρώτη μέρα	87
Γράμματα στο σπίτι.....	93
Η προϊσταμένη	98
Νοσταλγία για το σπίτι	107
Βόλτα με το αυτοκίνητο	113
Ο λοχαγός Χάρντκασλ	124
Ο μικρός Έλις και το σπυρί	141
Ο κατσικοκαπνός	145

<i>Ρέπτον και Shell, 1929-1936 (ηλικία 13-20).....</i>	153
Η καινούργια σχολική στολή	155
Οι αφεντάδες.....	163
Ο διευθυντής.....	166
Σοκολάτες	170
Ο Κόρκερς.....	173
Οι υπηρέτες.....	178
Αθλήματα και φωτογραφία.....	185
Αντίο, σχολείο	191

Αυτοβιογραφία ονομάζεται το βιβλίο που γράφει κάποιος για τη ζωή του και συνήθως είναι γεμάτο με ένα σωρό βαρετές λεπτομέρειες.

Το βιβλίο αυτό δεν είναι αυτοβιογραφία. Ποτέ δε θα έγραφα την ιστορία του εαυτού μου. Από την άλλη, σε όλη τη διάρκεια των παιδικών μου χρόνων στο σχολείο και αμέσως μετά, μου συνέβησαν ορισμένα πράγματα που ποτέ δεν ξέχασα.

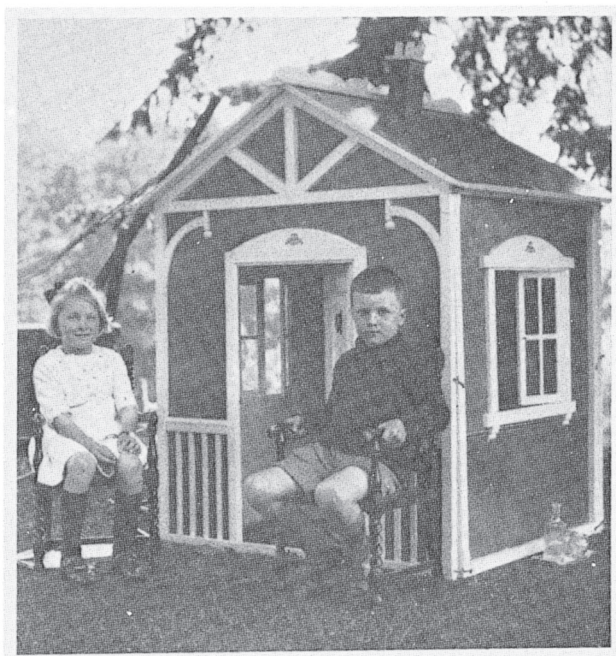
Κανένα από αυτά δεν είναι σημαντικό, μα όλα μου έκαναν τόσο τρομερή εντύπωση, που ποτέ δεν κατάφερα να τα βγάλω από το μυαλό μου. Το καθένα, ακόμη και μετά το πέρασμα πενήντα και ενίοτε εξήντα χρόνων, έχει παραμείνει χαραγμένο στη μνήμη μου.

Δε χρειάστηκε να ψάξω τίποτα. Το μόνο που έκανα ήταν να τα ψαρέψω από την επιφάνεια της συνείδησής μου και να τα καταγράψω.

Κάποια είναι αστεία, κάποια είναι οδυνηρά, κάποια είναι δυσάρεστα. Μάλλον γι' αυτό τα θυμάμαι πάντοτε τόσο έντονα. Όλα είναι αληθινά.

P. Ντ.

Σημείο εκκίνησης

Παιδικό σπίτι

Ανδριανός, Έδεν και Έλζε,
εγώ και Άστρι
Ράντιν

Μπαμπάς και μαμά

Ο πατέρας μου, ο Χάραλντ Νταλ, ήταν Νορβηγός και καταγόταν από μια μικρή πόλη κοντά στο Όσλο, το Σάρπσμποργκ. Ο δικός του πατέρας, δηλαδή ο παππούς μου, ήταν ένας ευκατάστατος έμπορος και του ανήκε ένα μαγαζί στο Σάρπσμποργκ, το οποίο πουλούσε σχεδόν τα πάντα, από τυρί μέχρι κοτετσόσυρμα.

Τώρα που γράφω αυτές τις λέξεις έχουμε 1984, αλλά ο παππούς μου γεννήθηκε, είτε το πιστεύετε είτε όχι, το 1820, λίγο αφότου ο Ουέλινγκτον νίκησε τον Ναπολέοντα στο Βατερλό. Αν ζούσε σήμερα, ο παππούς μου θα ήταν εκατόν εξήντα τεσσάρων χρόνων. Ο πατέρας μου θα ήταν εκατόν είκοσι ένα. Και ο πατέρας μου και ο παππούς μου άργησαν να βάλουν μπρος όσον αφορά τα παιδιά.

Όταν ο πατέρας μου ήταν δεκατεσσάρων, που και πάλι είναι πάνω από εκατό χρόνια πριν, ανέβηκε στη στέγη του πατρικού του για να αντικαταστήσει μερικά κεραμίδια που είχαν ξεκολλήσει, όταν γλίστρησε κι έπεσε. Έσπασε το αριστερό του χέρι κάτω από τον αγκώνα. Κάποιος έτρεξε να φέρει τον γιατρό και, μισή ώρα αργότερα, με την ιππήλατη άμαξά του, εμφανίστηκε ο κύριος γιατρός μεγαλοπρεπής και τύφλα στο μεθύσι. Ήταν τόσο στουπί, που πέρασε τον σπασμένο αγκώνα για εξαρθρωμένο ώμο.

«Σύντομα θα τον έχουμε βάλει στη θέση του!» αναφώνησε και δυο περαστικοί κλήθηκαν να βοηθήσουν στο τράβηγμα. Τους έδωσε οδηγίες να κρατούν τον πατέρα

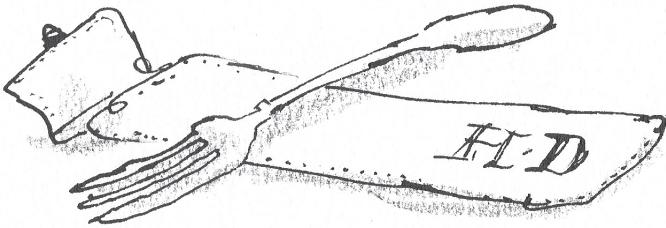
μου από τη μέση, ενώ αυτός τον γράπωσε από τον καρπό του σπασμένου χεριού και φώναξε: «Τραβήξτε! Τραβήξτε με όλη σας τη δύναμη!»

Ο πόνος πρέπει να ήταν μαρτυρικός. Το θύμα ούρλιαξε και η μητέρα του, που παρακολουθούσε με τρόμο τα τεκταινόμενα, φώναξε: «Σταματήστε!» Μα είχε ήδη γίνει μεγάλη ζημιά και μια σκλήθρα οστού ξεπεταγόταν από το δέρμα του πήχη.

Αυτό συνέβη το 1877, τότε που η ορθοπεδική χειρουργική δεν ήταν αυτό που είναι σήμερα. Έτσι, απλώς ακρωτηρίασαν το χέρι στον αγκώνα και για το υπόλοιπο της ζωής του ο πατέρας μου αναγκάστηκε να τα βγάλει πέρα με ένα χέρι. Ευτυχώς, είχε χάσει το αριστερό και σταδιακά, με τα χρόνια, έμαθε στον εαυτό του να κάνει

λίγο πολύ ό,τι ήθελε μόνο με τα τέσσερα δάχτυλα και τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού. Έδενε τα κορδόνια του το ίδιο γρήγορα μ' εμένα και μ' εσάς και, για να κόβει το φαγητό στο πιάτο του, είχε ακονίσει την πάνω άκρη ενός πιρουνιού ούτως ώστε να είναι ταυτόχρονα μαχαίρι και πιρούνι. Φύλαγε το έξυπνο εργαλείο του σε μια λεπτή δερμάτινη θήκη, την οποία κουβαλούσε πάντοτε στην τσέπη του. Η απώλεια του ενός χεριού, συνήθιζε να λέει, του είχε προκαλέσει ένα μόνο σοβαρό πρόβλημα. Του ήταν αδύνατο να κόψει την κορυφή ενός βραστού αυγού.

Ο πατέρας μου ήταν κάνα χρόνο μεγαλύτερος από τον αδελφό του, τον Όσκαρ, αλλά οι δυο τους ήταν εξαιρετικά δεμένοι και, λίγο αφότου παράτησαν το σχολείο, πήγαν μαζί μια μεγάλη βόλτα για να σχεδιάσουν το μέλλον τους. Αποφάσισαν ότι μια μικρή πόλη όπως το Σάρπμποργκ σε μια μικρή χώρα όπως η Νορβηγία δεν ήταν μέρος για να κάνεις την τύχη σου. Αυτό που έπρεπε να κάνουν, συμφώνησαν, ήταν να φύγουν για μία από τις μεγάλες χώρες, την Αγγλία ή τη Γαλλία, όπου οι ευκαιρίες να πιάσουν την καλή θα ήταν απεριόριστες.

Ο πατέρας τους, ένας φιλικός γίγαντας κοντά δυο μέτρα, δε διέθετε τον δυναμισμό και τη φιλοδοξία των γιων του και αρνήθηκε να υποστηρίξει τούτη την ανόητη ιδέα. Όταν τους απαγόρευσε να φύγουν, εκείνοι το έσκασαν από το σπίτι και, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, κατάφεραν να φτάσουν στη Γαλλία, δουλεύοντας σε ένα φορτηγό πλοίο.

Από το Καλέ πήγαν στο Παρίσι και εκεί συμφώνησαν να χωριστούν, διότι ο καθένας ήθελε την ανεξαρτησία του. Ο θείος Όσκαρ, δεν ξέρω γιατί, κατευθύνθηκε δυτικά για το Λα Ροσέλ, στην ακτή του Ατλαντικού, ενώ ο πατέρας μου έμεινε προς το παρόν στο Παρίσι.

Έχει ενδιαφέρον η ιστορία των δύο αυτών αδελφών,

πώς έστησαν ολότελα διαφορετικές επιχειρήσεις σε διαφορετικές χώρες και πώς έκαναν και οι δυο τους περιουσία, αλλά δεν προλαβαίνω να σας τη διηγηθώ εδώ παρά μόνο εν συντομία.

Ας ξεκινήσουμε από τον θείο Όσκαρ. Τότε το Λα Ροσέλ ήταν –και ακόμη είναι– φαρολίμανο. Προτού κλείσει τα σαράντα, είχε γίνει ο πλουσιότερος άνθρωπος της πόλης. Του ανήκε ένα στόλος τράτες με το όνομα «Pêcheurs d'Atlantique» και ένα μεγάλο εργοστάσιο που κονσερβοποιούσε τις σαρδέλες που έπιαναν οι τράτες του. Παντρεύτηκε μια κόρη καλής οικογενείας και απέκτησε ένα θαυμάσιο σπίτι στην πόλη, καθώς και ένα μεγάλο κάστρο στην εξοχή. Έγινε συλλέκτης επίπλων Λουδοβίκου ΙΕ', εξαίσιων πινάκων ζωγραφικής και σπάνιων βιβλίων, και όλα αυτά τα όμορφα αντικείμενα μαζί με την ακίνητη περιουσία εξακολουθούν να ανήκουν στην οικογένεια. Δεν έχω δει το κάστρο στην εξοχή, αλλά στο σπίτι στο Λα Ροσέλ πήγα πριν από κάνα δυο χρόνια και είναι πραγματικά το κάτι άλλο. Και μόνο τα έπιπλα θα έπρεπε να βρίσκονται σε μουσείο.

Όσο ο θείος Όσκαρ δραστηριοποιούνταν στο Λα Ροσέλ, ο μονόχειρας αδελφός του, ο Χάραλντ (ο πατέρας μου), δεν καθόταν άπραγος στ' αυγά του. Στο Παρίσι είχε συναντήσει έναν άλλον νεαρό Νορβηγό ονόματι Αάντνεσεν και οι δυο τους είχαν πάρει την απόφαση να συνεργαστούν και να γίνουν ναυλομεσίτες. Ναυλομεσίτης είναι το άτομο που προμηθεύει το πλοίο με όλα όσα χρειάζεται όταν πιάνει λιμάνι – καύσιμο και φαγητό, σκονιά και μπογιά, σαπούνη και πετσέτες, σφυριά και καρφιά και χιλιάδες ακόμη άλλα μικροπράγματα. Ο ναυλομεσίτης εί-

ναί ένα είδος μεγάλου μαγαζάτορα για πλοία και μακράν το σημαντικότερο που τους προμηθεύει είναι το καύσιμο με το οποίο λειτουργούν οι μηχανές του πλοίου. Εκείνες τις μέρες, καύσιμο σήμαινε ένα μόνο πράγμα. Κάρβουνο. Δεν κυκλοφορούσαν πετρελαιοκίνητα καράβια στους ωκεανούς εκείνο τον καιρό. Όλα τα πλοία ήταν ατμοκίνητα και τα παλιά αυτά ατμόπλοια χρειάζονταν εκατοντάδες, συχνά χιλιάδες, τόνους κάρβουνο. Για τους ναυλομεσίτες, το κάρβουνο ήταν μαύρο χρυσάφι.

Ο πατέρας μου και ο καινούργιος του φίλος, ο κύριος Αάντνεσεν, αυτό το αντιλαμβάνονταν απόλυτα. Το λογικό, έλεγαν ο ένας στον άλλον, θα ήταν να στήσουν την επιχείρησή τους σε ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια ανθράκευσης της Ευρώπης. Σε ποιο; Η απάντηση ήταν απλή. Τότε το μεγαλύτερο λιμάνι ανθράκευσης του κό-

σμου ήταν το Κάρντιφ στη νότια Ουαλία. Και για το Κάρντιφ κινήσανε οι δύο αυτοί φιλόδοξοι νέοι άντρες κουβαλώντας μαζί τους λίγες ή καθόλου αποσκευές. Μα ο πατέρας μου είχε κάτι καλύτερο από αποσκευές. Είχε σύζυγο, μια νεαρή Γαλλίδα με το όνομα Μαρί, την οποία είχε πρόσφατα παντρευτεί στο Παρίσι.

Στο Κάρντιφ, ίδρυσαν τη ναυλομεσιτική εταιρεία «Αάνντεσεν και Νταλ» και νοίκιασαν ένα απλό δωμάτιο στην οδό Μπιουτ για γραφείο. Έτσι ξεκινά κάτι που ακούγεται σαν μία από αυτές τις παραφουσκωμένες ιστορίες επιτυχίας, αλλά στην πραγματικότητα ήταν αποτέλεσμα τρομερά σκληρής και έξυπνης δουλειάς από τη μεριά των δύο φίλων. Πολύ σύντομα, η «Αάνντεσεν και Νταλ» είχε περισσότερη δουλειά από αυτήν που μπορούσαν να αναλάβουν μόνοι τους οι δυο συνέταιροι. Μετακόμισαν σε μεγαλύτερα γραφεία και προσέλαβαν περισσότερο προσωπικό. Τότε άρχισε να πέφτει το αληθινό χρήμα. Μέσα σε λίγα χρόνια, ο πατέρας μου κατάφερε να αγοράσει ένα ωραίο σπίτι στο χωριό Λάνταφ, έξω από το Κάρντιφ, και εκεί η σύζυγός του η Μαρί γέννησε δυο παιδιά, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι. Μα, δυστυχώς, πέθανε αφού γέννησε το δεύτερο.

Όταν το σοκ και η θλίψη του θανάτου της άρχισαν κάπως να καταλαγιάζουν, ο πατέρας μου ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι τα δύο μικρά παιδιά του χρειαζόνταν τουλάχιστον μια μητριά να τα φροντίζει. Εξάλλου, ένιωθε τρομερά μόνος. Ήταν προφανές ότι έπρεπε να ψάξει να βρει άλλη γυναίκα. Αλλά αυτό ήταν ευκολότερο στα λόγια παρά στην πράξη για έναν Νορβηγό που ζούσε στη νότια Ουαλία και δε γνώριζε πολύ κόσμο. Έτσι, αποφά-

σισε να πάρει άδεια και να ταξιδέψει πίσω στην πατρίδα του, τη Νορβηγία και, ποιος ξέρει, αν ήταν αρκετά τυχερός, ίσως να έβρισκε μια όμορφη καινούργια νύφη στη χώρα του.

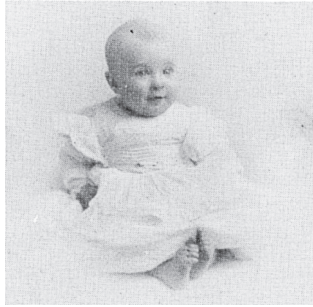
Πέρα στη Νορβηγία, το καλοκαίρι του 1911, ενώ ταξίδευε με ένα μικρό ατμόπλοιο στο φιόρντ του Όσλο, συνάντησε μια νεαρή κυρία με το όνομα Σόφι Μάγκνταλεν Χέσελμπεργκ. Όντας άνθρωπος που αναγνώριζε το καλό πράγμα με το που το αντίκριζε, της έκανε πρόταση γάμου μέσα σε μια εβδομάδα και την παντρεύτηκε λίγο μετά.

Η μαμά αρραφωνιασμένη

Ο Χάραλντ Νταλ πήγε τη Νορβηγίδα σύζυγό του μήνα του μέλιτος στο Παρίσι και ύστερα στο σπίτι στο Λάνταφ. Οι δυο τους ήταν βαθιά ερωτευμένοι και μακάρια ευτυχησμένοι και τα επόμενα έξι χρόνια εκείνη του χάρισε τέσσερα παιδιά, ένα κορίτσι, άλλο ένα κορίτσι,

Εγώ, 8 μηνών

ένα αγόρι (εμένα) και ένα τρίτο κορίτσι. Πλέον υπήρχαν έξι παιδιά στην οικογένεια, δύο από την πρώτη γυναίκα του πατέρα μου και τέσσερα από τη δεύτερη. Είχαν ανάγκη από ένα μεγαλύτερο και καλύτερο σπίτι, και τα χρήματα για να το αγοράσουν υπήρχαν.

Έτσι, το 1918, όταν ήμουν δύο χρόνων, μετακομίσαμε όλοι σε μια επιβλητική έπαυλη στην εσοχή δίπλα στο χωριό Ράντιν, περίπου δεκατρία χιλιόμετρα δυτικά του Κάρντιφ. Θυμάμαι ένα πελώριο σπίτι με πυργίσκους στη στέγη και μεγαλειώδεις κήπους και αρχοντικές αυλές. Υπήρχαν πολλά στρέμματα αγρόκτημα και δάσος, καθώς και κάμποσα αγροτόσπιτα για το προσωπικό. Πολύ γρήγορα, τα λιβάδια είχαν γεμίσει αγελάδες για άρμεγμα, τα χοιροστάσια γουρούνια, το κοτέτσι κότες. Μεγάλα άλογα έσερναν τα αλέτρια και τα κάρρα. Είχαν προσληφθεί ένας ζευγάς, ένας γελαδάρης, κάνα δυο κηπουροί, καθώς και κάθε είδους υπηρέτες για το εσωτερικό του σπιτιού. Όπως ο αδελφός του ο Όσκαρ στο Λα Ροσέλ, ο Χάραλντ Νταλ τα είχε αδιαμφισβήτητα καταφέρει.

Αλλά αυτό που με εντυπωσιάζει πάνω απ' όλα στους δύο αδελφούς είναι το εξής. Αν και προέρχονταν από μια

Το σπίτι στο Ράντιπ

απλή, αμόρφωτη, επαρχιακή οικογένεια, και οι δύο, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον, ανέπτυξαν ένα ισχυρό ενδιαφέρον για τα όμορφα πράγματα. Μόλις απέκτησαν την οικονομική δυνατότητα, άρχισαν να γεμίζουν τα σπίτια τους με υπέροχους πίνακες ζωγραφικής και θαυμάσια έπιπλα. Επιπλέον, ο πατέρας μου έγινε εξαιρετος κηπουρός και, πάνω απ' όλα, συλλέκτης αλπικών φυτών. Η μητέρα μου μου διηγούνταν πώς οι δυο τους πήγαιναν εκδρομές στα βουνά της Νορβηγίας και πώς την τρόμαζε μέχρι θανάτου σκαρφαλώνοντας με το ένα χέρι σε απότομα βράχια για να φτάσει μικρά αλπικά φυτά που φύτρωναν ψηλά σε κάποιο πέτρινο περβάζι. Ήταν επίσης άριστος ξυλογλύπτης και οι περισσότερες κορνίζες των καθρεφτών μας ήταν δική του δουλειά. Το ίδιο

και το πλαίσιο του τζακιού στο σαλόνι, ένα εξαιρετικό σχέδιο με φρούτα και φύλλωμα και πλεγμένα κλαδιά σκαλισμένο σε βελανιδιά.

Κρατούσε ανελλιπώς ημερολόγιο. Ακόμη έχω ένα από τα πολλά του τετράδια από τον Μεγάλο Πόλεμο του 1914-1918. Κατά τη διάρκεια εκείνων των πέντε χρόνων, έγραφε καθημερινά κάμποσες σελίδες σχόλια και παρατηρήσεις για τα γεγονότα του καιρού. Έγραφε με πένα και, παρότι τα νορβηγικά ήταν η μητρική του γλώσσα, πάντα τα ημερολόγιά του ήταν σε άπταιστα αγγλικά.

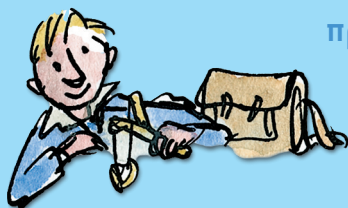
Είχε μια παράξενη θεωρία για το πώς να αναπτύσσει την αίσθηση της ομορφιάς στο μυαλό των παιδιών. Κάθε φορά που έμενε η μητέρα μου έγκυος, περίμενε

Γράμμα του μηαηγά

"The best
tonic both for body
and brain I should say
is plenty of fresh air
exercise. Long deep
drafts of sea air before
breakfast, in fact before
every meal & sleeping
should beat any
chemical concoction."

έως τους τρεις τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της και τότε της ανακοίνωνε ότι είχε φτάσει η ώρα για τους «ωραίους περιπάτους». Στους «ωραίους περιπάτους», την πήγαινε σε πανέμορφα μέρη στην εξοχή και περπατούσε μαζί της για μία περίπου ώρα τη φορά, ώστε να μπορέσει εκείνη να απορροφήσει το μεγαλείο όσων την περιβάλλανε. Η θεωρία του ήταν ότι, αν τα μάτια της εγκύου παρατηρούσαν αδιάκοπα την ομορφιά της φύσης, αυτή η ομορφιά κάπως θα μεταδιδόταν στο μυαλό του αγέννητου μωρού στη μήτρα και αυτό το μωρό μεγαλώνοντας θα γινόταν λάτρης των ωραίων πραγμάτων. Τέτοια αγωγή λάμβαναν όλα του τα παιδιά πριν γεννηθούν.

Οταν ο Ρόαλντ Νταλ ήταν μικρός, του συνέβαιναν ένα σωρό ασυνήθιστα πράγματα.

Μια φορά, μαζί με τέσσερις συμμαθητές του, εκδικήθηκε τη στριμμένη κυρία Πράτσετ μέσα στο **ζαχαροπλαστείο** της.

Πήγε διακοπές σε νορβηγικά νησιά, έζησε περιπέτειες στην **Αφρική** και πέρασε κάμποσες απολαυστικές μέρες δοκιμάζοντας **σοκολάτες**. Αντιμέτωπise **απαίσιους νταήδες** στο σχολείο και είχε ένα αυτοκινητικό ατύχημα που παραλίγο να του κοστίσει τη μύτη του...

**Ο Ρόαλντ Νταλ μοιράζεται τις αναμνήσεις του.
Κάποιες είναι αστείες,
κάποιες όχι και τόσο ευχάριστες.
Όλες όμως είναι αληθινές, πέρα για πέρα.**

www.roalddahl.com

Ευχαριστήρια! Αγοράζοντας αυτό το βιβλίο, βοηθήσες άλλο ένα παιδί. 10% των δικαιωμάτων του Ρόαλντ Νταλ διατίθεται σε φιλανθρωπικούς σκοπούς. Δες στο εσωτερικό του βιβλίου για περισσότερες πληροφορίες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2416-3

9 | 786180 | 124163 |

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19637